

Lời nguyện cầu cho Quê Hương

Tiếng đạn pháo kích làm rung chuyển căn nhà gỗ chúng tôi đang ở, mọi người đều chun xuống gầm giường tránh đạn, tôi vẫn nằm yên trên giường cầu nguyện cho cha tôi còn đang ở ngoài chiến trận, cho mọi người bình an.

Bỗng có tiếng loa phóng gọi „mọi người ở đâu phải yên chỗ đó, không được bỏ trốn!“ Có nhiều giọng nói cương quyết nổi lên „đừng nghe lời Việt cộng, chúng mà vào thì bà con mình chết hết đó, hãy tìm nơi khác trốn“. Thế là trong căn xóm nghèo nhỏ, mọi người dắt dìu nhau di tản bỏ lại tất cả những tài sản nhỏ nhoi, vừa thoát ra khỏi xóm thì ôi thôi những họng súng lại chĩa vào dân lành, từng thấy người ngã xuống trong tiếng thét kinh hoàng, cộng thêm những tiếng khóc lóc thảm thương khi thân nhân mình bị Việt cộng giết, đoàn người vẫn xô đẩy nhau để tránh nạn cộng sản, ngay sau và phía trước con đường bùng phát tiếng nổ rền vang cả góc trời, lửa bốc cháy mù mịt chắn lối. Trời ơi! Mẹ tôi đâu, Mẹ ơi! Con sẽ quay trở về dù chết để gần bên Mẹ, chân tôi như quíu lại và rồi tôi ngã xuống.

Giật mình dậy, thì ra đó chỉ là một giấc mơ! Lòng tôi đau quặn, ôi người dân tôi luôn sống trong sợ hãi, lo âu, hết chiến tranh đến ngục tù cs. 44 năm rồi hình ảnh ngày 30.4 vẫn ám ảnh qua những giấc mơ cứ được lập đi lập lại, và có lẽ sẽ mang theo tôi suốt cuộc đời khi đất nước mình còn nằm trong tay bọn khát máu vô thần cs

Nhìn ra ngoài trời sáng nay còn mù sương dày đặc, cái giá lạnh mùa đông cộng thêm chút mưa phùn của ngày cuối năm làm tôi buồn rĩ rượi, và rồi những hình ảnh xưa lại hiện về, mỗi gia đình trong xóm phải xếp hàng dài từ 3 giờ khuya để mua được 1 kg đầu con bạch tuột. Có những nhà không dám ăn còn phải đem bán để nhín chút tiền để dành thăm nuôi cha, anh, những người lính Cộng Hòa mà cs cho là thành phần nợ máu đã bị cưỡng bức đem giam vào những trại tập trung với cái tên mỹ miều „cải tạo“. Nhớ đến những người thương phế binh, ngày ngày phải lao đầu vào cuộc sống với những tờ xổ số trên tay bán niềm hy vọng cho những con người nghèo khổ, những bàn chải và vài đồ bán lật vặt trên cánh tay còn lại trĩu nặng cả thân người, tấm thân phé lê lét trên hè phố đắp đổi cho qua ngày, lòng tôi se lại...

Tôi nguyện cầu cho Quê Hương Việt Nam, cho những người trẻ cùng nhau hướng về xây dựng Tổ Quốc. Sống trên xứ người đã hơn 30 năm, mỗi lần thấy bất cứ con cái nhà ai thành công lòng tôi mừng và cảm động khôn xiết như chính con mình vậy! Tôi sung sướng khi thấy các em thành đạt, và rồi tôi ao ước người trẻ trong nước cũng được thành công để phụng sự đất nước, xóa tan chế độ cs. Tôi yêu thương tuổi trẻ luôn phấn đấu cho mình để mong sao cùng góp phần xây dựng quê hương.

Gần đây có dịp tiếp xúc với giới trẻ, có một số em phàn nàn rằng: „người lớn chỉ biết đi biểu tình hời hợt bên ngoài, người trẻ tự mình viết lịch sử, cứ tin đi ... người trẻ sẽ chẳng bao giờ chấp nhận đeo đuổi lằn bánh xe chạy hơn 40 năm hằn sâu, ít có xe hoa, mà xe nhiều hơn rác, xe đổ phân! Người trẻ trong sáng, nhạy bén, năng động, sáng tạo và nhiều tri thức mới thích hợp với thời đại.... người già thì ù ù cạc cạc đồng nghĩa với 2 chữ „ngớ ngẩn“ không hiểu gì....theo đánh giá và nhận định của người Phương Tây!

Tôi đã trả lời các em: Các em có biết không hơn 40 năm qua, sau năm 1975 một cuộc bỏ nước ra đi lánh nạn CS chưa từng có... khi gần 3 triệu người liêu mình đánh đổi số mạng của mình với sóng gió của đại dương, biết bao người đã bỏ xác dưới lòng biển sâu, làm mồi cho cá biển....hoặc bị cướp của, giết người, bị hải tặc hãm hiếp..v.v.,theo

UNHCR (Cao Ủy Ty Nạn của LHQ) phỏng chừng có khoảng 400 đến 500 ngàn người chết trên biển hay chết khi đi bằng đường bộ vượt biên vì không thể thống kê chính xác con số ấy. Sự liều mình bỏ nước ra đi của người dân đã nói lên hành động ,“làm lá phiếu bằng chân với người cs“, và để cho Quốc Tế nhìn thấy!.

Ở trong nước đã có biết bao nhiêu người còn lại vì nhân bản đã không sợ hãi đã hiên ngang bày tỏ thái độ chống đối đối với nhà cầm quyền cs đến nỗi phải bị lưu đầy...điển hình là, đệ tứ Tăng Thống Thích Huyền Quang, đệ ngũ Tăng Thống Thích Quảng Độ, HT Thích Tuệ Sỹ, HT Thích Nhật Ban, TT Thích Thiện Minh... Linh Mục Nguyễn Văn Lý, LM Phan Văn Lợi.. anh Phạm Trần Anh, anh Trần Huỳnh Duy Thức, Is Nguyễn Văn Đài, mẹ Nấm, bà Trần thị Nga bà Cấn thị Thêu v.v... thậm chí còn bị bản án tử hình, gia đình họ cũng bị tru di theo lối mới của cs, đói nghèo, ruồng bỏ bên lề xã hội. Những tổ chức ở hải ngoại của ông Hoàng Cơ Minh, chiến sĩ Võ Đại Tôn, ông Trần Văn Bá, còn bao nhiêu những anh hùng vô danh đã vì Tổ Quốc - Danh Dự - Trách Nhiệm - hy sinh để trở về QH mong phục quốc đã bị sa cơ, và biết bao tổ chức ở hải ngoại cho tới ngày nay cũng vẫn còn cùng nhau biểu tình lên tiếng để nhờ Quốc tế can thiệp cho những nhà đấu tranh vì dân chủ bị nhà cầm quyền VN kêu án tù đầy, tử hình.

Hàng loạt khám đường mọc lên như nấm..... từ các tỉnh, thành đến những trại giam ở những chốn hoang vu xa xôi, rừng thiêng nước độc, đồi núi thung lũng, với thời tiết khắc nghiệt, nắng lửa mưa dầu, đường đi chập chùng thân nhân khó đến thăm viếng. Người miền Nam thì bị lưu đầy ra xa tận miền Trung, miền Bắc...muôn ngàn cách trở, sống thiếu thốn, ăn uống đói khát, bệnh đau không có thuốc và phải chết lần chết mòn nơi chốn lao tù hoặc khi được trở về thì bệnh tật nan y, thân tàn ma dại...tạo thêm gánh nặng gia đình...

Nhắc lại với các bạn trẻ để hiểu và đừng quên vì:

Lịch sử nhân loại là một dòng tiếp diễn từ thế hệ này qua thế hệ khác, từ già rồi mới tới trẻ, không có già thì trẻ ở đâu ra? Nếu chỉ vì mình nghĩ là mình trẻ rồi tự cho mình có quyền chê bai bác bỏ những người đi trước thì cũng như mình đã chối bỏ lịch sử, tổ tiên ông cha của mình (tôi nghĩ tới cs thời HCM, con cái chỉ học và biết lịch sử từ thời HCM trở đi, còn trước đó Tổ Tiên là ai không màng biết đến)

Nếu mình chối bỏ chê bai thế hệ đi trước, thì con cháu mình cũng sẽ nghĩ y chang như mình vì ông cha của nó. Mỗi dân tộc trên thế giới không riêng Việt Nam đều có những lúc hưng, lúc thịnh, lúc thặng, lúc trầm, lúc vinh, lúc nhục. Trong mỗi hoàn cảnh lịch sử đều có những lớp người tương ứng theo giai đoạn đó, chúng ta không thể đứng một chỗ mà chê bai này nọ

Những gì thế hệ trẻ có ngày nay cũng do thừa hưởng của thế hệ trước. Tuổi trẻ chỉ tiếp lửa của thế hệ trước chứ không phải dập tắt đi rồi đốt lại từ đầu. Tôi nghĩ không có thế hệ nào đều hoàn hảo hết dù trẻ hay già, chúng ta không nên vô ơn với những người đi trước. Biết bao người vô danh, đã âm thầm hy sinh bỏ xương máu, bỏ tính mạng để chúng ta được ngày hôm nay

Tuổi trẻ ở hải ngoại được học hỏi, có trí tuệ đương nhiên thông minh, năng nổ...có nhiều đam mê, hy vọng ở sự nghiệp khá cao xa.....nhiều em ngẩng cao đầu tự hào một vài thành công, đạt được một phần danh và lợi rồi vội tự mãn quên đi hay ít biết trân quý hoặc xem nhẹ những người ở gần và bên cạnh mình, những người trên trước, đã đi tiên phong trước mình, ít biết trân quý những người già; các em vội quên đi rằng những gì mà các em có được ngày hôm nay không phải tự nhiên mà có, nó cũng chỉ là

kết quả nối tiếp của những người đã đi trước dọn đường cho các em ngày hôm qua. Cuộc sống các em dù có gặp vài thất bại đôi lúc các em cũng chưa nhận thức rõ thiếu sót...đến lúc trung niên rồi trở thành già mới cảm thấy trước đây do xem nhẹ vì phóng tầm mắt đi quá xa...bởi lúc trẻ chưa bị lão hóa xâm thực. Nên nhớ: Ai cũng trải qua thời thanh xuân tuổi trẻ...rồi chớp mắt lụi tàn, sắc hương tàn phai và ngời than tiếc! Đó là quy luật muôn đời...

Là người con Phật, tôi không dám chê lần bánh xe đã 40 năm lăn sâu nhiều rác, nhiều phân. Không có rác, có phân làm sao có hoa cỏ, lúa gạo. Mô Phật! từ lâu tôi đã quen với sự tương tức, tuần hoàn của kiếp sống con người.

Tuy nhiên cái gần nhất để thấy được nhân phẩm mình là cách đối xử với những người chung quanh, những người không có điều kiện như mình hoặc ít may mắn hơn mình. Tuổi trẻ chỉ khi nào kết thúc tính vị kỷ thì mới thực sự trưởng thành khi ta sống đúng nhân cách, và tình thương với tha nhân

Tôi luôn tôn trọng và ca ngợi các em, tuổi trẻ phấn đấu cho bản thân mình rồi lại luôn nghĩ về Quê Hương, các em là sự tiếp nối của dòng giống Lạc Hồng, các em ở Hải Ngoại được sống tự do đầy đủ mong các em đừng bao giờ quên mất nguyên nhân vì sao mà cha mẹ các em phải sống tha hương và cái cần thiết là các em luôn tri ân những tiền nhân đã tạo con mình cuộc sống ngày hôm nay. Người xưa có dạy „*Tiền hiền khai khẩn, hậu hiền khai cơ*“ người đi trước phá rừng khai hoang mở lối và con cháu đi sau tiếp nối gầy dựng cơ nghiệp ...nên phải biết ơn tiền nhân đó là nghĩa cử đẹp.

Nhìn về quê hương các em sẽ thấy bao nhiêu tuổi trẻ sống trong lòng chế độ đã lên tiếng cho đồng bào của mình chống lại chế độ phi nhân để rồi phải chịu những bản án lưu đày hoặc mất mạng, các em đó đã nối tiếp Cha Ông mình vượt qua sự sợ hãi. Các em tuổi trẻ sống ở xứ người đừng quên rằng: các em được được may mắn hơn những người cùng tuổi ở trong nước, các em được hưởng mọi quyền tự do, được ăn nói không phải sợ hãi bị đe dọa như các bạn trẻ tội nghiệp của các em.

Hôm nay ngày cuối của năm 2018 con xin tâm thành dâng lễ đốt nén hương lên dâng cúng Mười Phương Chư Phật cầu nguyện cho QH VN sớm được hồi sinh

Con dâng lễ Tổ Tiên, Ông Bà Cha Mẹ nhiều đời nhiều kiếp đã cho con nên vóc nên hình.

Hương về bàn thờ Tổ Quốc, con xin tri ân kính lạy những vị Tiên Nhân đã giữ gìn bờ cõi, con luôn nhớ đến những vị tướng đã chết theo thành. Nhớ đến quân đội VNCH đã hy sinh bảo vệ cho đồng bào trên dọc đường số 1, mùa hè đổ lửa v.v... trên khắp nẻo đường đất nước của Quê Hương. Con xin tri ân những người thương phế binh đã hòa máu xương mình cùng đất Mẹ. Lạy Hồn Thiêng sông núi cho đất nước mau thoát nạn CS, chúng con những thế hệ trẻ già cùng đồng hành để giữ vững bờ cõi dành lại phần mảnh đất thân yêu mà bọn cộng nô đã manh tâm bán cho Tàu cộng

Cám ơn thế hệ trẻ đã nối tiếp Cha Ông trên con đường dựng nước và giữ nước. Xin gửi đến thế hệ trong và ngoài nước lời trao truyền của chiến sĩ VDT qua bài thơ

HAI THẾ HỆ ĐỒNG HÀNH...

Bái lạy này, xin chân tình biểu lộ

Chuyển trao nhau – chung Tâm Nguyện Trẻ Già.

- Thế Hệ Cao Niên, gần thế kỷ trôi qua

Theo mệnh Nước, gánh quàn vai tang tóc.
Bao đời trai vạm vẻo đường ngang dọc
Máu hòa chung sương phủ núi rừng thiêng.
Vi Quê Hương, dâng hiến tuổi Thanh Niên,
Xin gửi lại Tình riêng nơi hậu tuyến.
Bước quân hành, xông pha vào trận chiến
Theo Cờ Vàng vì Tổ Quốc Tự Do.
Bảo vệ Non Sông, hạnh phúc ấm no,
Mong giải cứu Toàn Dân qua Quốc Nạn.
Nhưng ngờ đâu, đường trường chinh hỗn loạn,
Lệnh tan hàng ban xuống – ngập đau thương!
Buông súng khóc, bao ác mộng đêm trường,
Thân tù “ngụy” đọa đày không kết án.
Nếu may còn thảng năm dù ly tán
Ngẩng cao đầu tóc bạc với Quê Hương.
Đem thân tàn thêm viên gạch lót đường
Cho Tuổi Trẻ bước lên – cùng Lý Tưởng.
- Thế Hệ Thanh Xuân, nơi xứ người vui hưởng
Đời Tự Do, thành đạt, sống an nhiên.
Nhưng vẫn còn Tuổi Trẻ chẳng lo riêng
Vi Tâm hướng về cội nguồn Dân Tộc.
Luôn tìm hiểu bao cảnh đời Ác Độc
Chế độ Vô Thần hủy diệt Quyền Dân.
Tiếp bước Cha-Ông, tâm nguyện dự phần
Đời hãnh diện: - Mong Đồng Hành Dân Tộc!
Một ngày mai sẽ không còn tiếng khóc
Chung lối về, xin quỳ lạy Quê Hương.
Tuổi Trẻ hôm nay đang chuẩn bị Lên Đường
Xin đón nhận những Bàn Tay Nhân Hậu
Chỉ hướng cho nhau với Tình Thương yêu dấu
Trẻ-Già chung nhịp bước, cứu Non Sông.
Chia sẻ gian nguy, cùng Quốc Nội hiệp đồng
Bao thế hệ dựng xây mùa Xuân Mới.
Tóc bạc – Đầu xanh – Cờ Vàng bay phát phới
Xin lạy quỳ : - hôn mảnh đất Quê Hương

(Võ Đại Tôn)

31.12.2018

Tiểu Mai

www.vietnamvanhien.org

